Quelle: https://manuscripta.at/?ID=31287
Copyright: CC BY 4.0 <img src="https://manuscripta.at/styles/icon_cc_by.png"> Kontakt: Stift Stams   <img src="https://manuscripta.at/styles/universitaets-landesbibliothek-tirol.png" height="48">   <img src="https://manuscripta.at/styles/BMKOES_Logo.svg" height="48">   <img src="https://manuscripta.at/styles/EUnion_POS1.jpg" height="48">

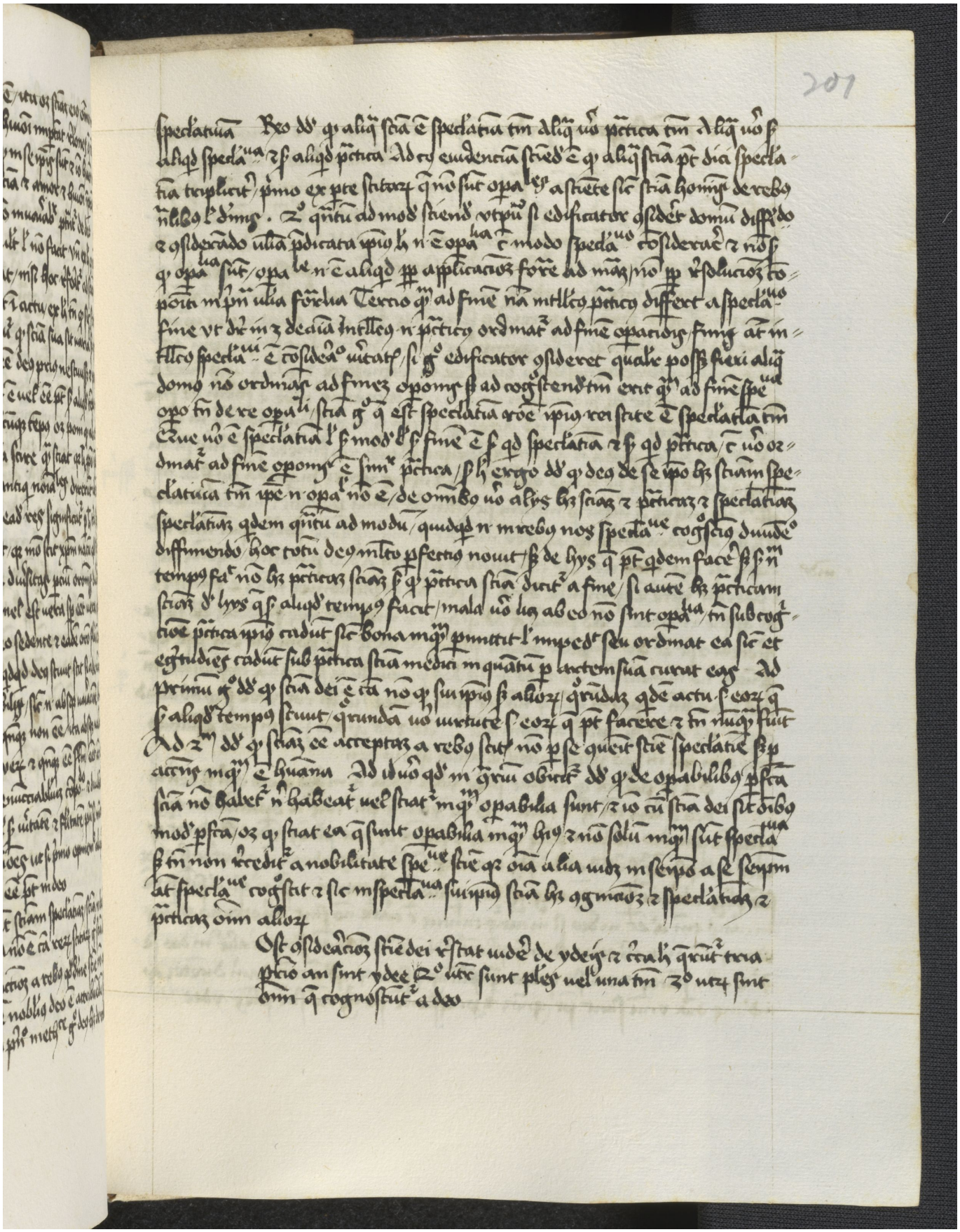

201

speculatiua Ro dicendum quod aliqua scientia est speculativa tantum aliqua uero practica tantum et aliqua uero
aliquid speculativa et aliquid practica Ad cuius evidentiam sciendum est quod aliqua scientia propter diuersa speculatiua
tria complectitur primo ex parte entium quia uero sunt opera et a scientiis sicut scientia hominis de rebus
naturalibus et dimensionibus. Secundo quantum ad modum sciendi utrum scilicet edificatorem qui dicitur domum disponendo
et considerando ulla predicata ipsius domus in ea et opera et modo speculative considerare et non
quia sunt opera non et aliquid per applicationem fore ad magis uno per resolutionem to
ponta in primum ulla forma Tertio quia ad finem ratione intellectus practici differt a speculatiuo
fine vt dicit in 3 de anima intellectus practicus ordinatur ad finem operationis finis autem in
tellectus speculatiui est considerare uitatis. Si igitur edificator considerat quale possit fieri aliquid
domus non ordinatur ad finem operationis sed ad considerandum erit quia ad finem speculatiuum
opus tantum de re operabili. Sciendum igitur est speculatiua ratione ipsius rei sicut est speculatiua tantum
Ceterum non est speculatiua et sic modus et finis est sed quod speculatiua et non quod practica et non or
dinatur ad finem operationis est sumitur practica. Sed ergo dicendum quod dicendum de se ipso habitum specu
latiuum tantum ipse non opera non est. De omnibus uero aliis habitibus sciendi et practicis et speculatiuis
speculatiuis quidem quantum ad modum quidquid non in rebus nos speculatiue considerare diuersimodo
diffinendo hoc totum de intellectu perfecto nouit sed de hiis quae pertinent quidem facere sed sunt in
tempus fiat non habitus practicus sciendi sed quia practica scientia dicitur a fine. Si autem habitum
sciendi de hiis quae aliquid tempus facit mala uero illa ab eo non sunt opera tantum sub consideratione
practica ipsius cadunt sicut bona magis permittit impedit seu ordinat ea sicut et
existimat cadunt sub practica scientia medici in quantum per accidens sua curat eos Ad
primum igitur dicendum quod scientia dei est ita non quia sunt ipsius sed aliorum quidem de actu sed eorum quia
sed aliquid tempus fiunt quia uero uirtute sed eorum quia pertinent facere et tamen multum fiunt
Ad secundum dicendum quod sciendum est non per se quiete scientie speculatiue sed
actiue magis est humana Ad id uero quod in primo obiecit dicendum quod de operabilibus propria
scientia non habet nec habeat uel stat magis opabilia sunt et non cum scientia dei sit diuinum
modum propria ora quia stat ea quae sunt opabilia magis hiis et non solum magis sunt speculatiua
sed tamen non accedit a nobilitate speculatiue scientie quia alia uero in semper a se separat
speculatiue constituit et sic in speculatiua sumpsit scientia habitus agnoscere et speculatiuos et
practicos omnes alios

Est considerandum scientie dei restat uidendum de ydeis et ita habet quinque tria
principia sunt ydee secundo utrum sunt plures uel una tantum tertio utrum sint
omnes quae cognoscuntur a deo